

Hồ nhớ c nh n c đ i đ r i c đ i nghèo khó, thi t th i.

Hồ là ai? Là nh ng ng i đi v sinh không nh n nút x n c đ i c u, mang dép vào nhà m c cho n n g ch bóng l n. Vì “mù” l u t giao thông, h l ng kh ng qua đ ng tr c mũi xe ta (ngay c lúc ta quy t đ nh đ ng l i nh ng h qua thì h l m lét r t l i không th m đi ti p n a). H hà ti n, thích ăn nh ng món r ti n bên đ ng, kém v sinh. M t mũi h luôn đen đúa lem lu c, răng đ y b n. H ăn m c đ n đi u, l m thu m, có ch ng đi n cũng thô thi n, qu m, t đôi bông tai vàng choé cho t i ki u tóc u n đ n. H vi t ch c c x u (vì đôi khi trình đ ch t i l p ba nh ng khoái nói chuy n chính tr v n h o), h c tin vào chuy n th n thánh v n v , nh ng tin đ n bu n c i, vô c n c ...

H gây cho ta m t s khó ch u c khi bày t tình c m, khi c nài ép ta ph i nh n món quà là bu ng chu i chín, hay d m ba trái đ a khô (ch , ta c n chi nh ng th này, khi mà món ngon v t l bày đ y ra tr c m t), đôi lúc h còn dúi vào tay ta m t con v t m nhách, hôi hám, l m láp ph n.

Hình nh h là m t v t l m lem trên cái n n th thành r c r , nh s n tay ngoáy mũi r i bơi b a lên nh ng bông hoa l ch l m và sang tr ng. Và m i khi có c m giác khó ch u v i ng i nhà quê, m i khi l m nguýt, c i c t h , m i khi chen vào con đ ng lúc nhúc xe c , bu c mi ng m ng nhi c h “B mu n ch t sao mà chàng ràng đây?”, t i đ u tha th cho mình.

Nh ng m i m t gi tr a ngày th hai r i, trên đ ng v nhà, ng i đi c nh t i t câu nói đ vào m t ng i quê (th t đ nh n ra v i áo bà ba nâu khoác ngoài cái áo tui đã phai màu, tay xách gi đ m) l i th i đi trong khói n ng, t i b ng nghe nh i ran. B ng th y gi n cái ng i đã bu ng l i đau nh ném đá.

B ng th y t i đã thay đ i, đ n gi t mình.

Đ n ng ngạc, không bi t ng i nhà quê trong m t t i đã khác t h i nào, sao t i l i ngoay ngo t th ng yêu h đ n th kia. H có khác gì đ u, v n nghèo, lam lũ, c c m ch và b b. Nh ng mùa m a, t i th y h ng i khóc bên đ ng lúa t đã lên m m tr ng x o. T i th y nh ng ph n đ m mình đ i i kinh, b rau mu ng ra ch bán, món ti n cho m t thúng rau ch b ng t o

ph& sáng c&a tôi. Con nít đi kéo tép rong b& ong ngh& đánh s&ng m&t. Tôi th&y nh&ng b&a c&m nghèo, ng&&i già, tr& nh& cũng ch& rau lu&c ch&m n&&c chao, hay m&y con cá lòng tong kho tiêu, m&n và khô qu&t. Tôi th&y nh&ng vách nhà gió xé t&i t&, tr&ng l& tr&ng hang mà h& không t&n s&a, b& v&c n&m ng& cũng ch& cây v&n v&n ghép t&m. Nh&ng mùa n&ng, tôi th&y h& gánh n&&c t&&i rau hay đào đ&t sên vuông gi&a tr&a nóng r&y. C& đ&ng lúa nh& nh&i m& hôi, thành qu& lao đ&ng ngót ba b&n tháng ròng ch& đáng giá m&t t&c nh&u c&a ng&&i thành th&. Nên h& đi qua mùa nông nhàn, mùa giáp h&t b&ng cách b&t chu&t đ&ng, hay đào c& n&n đ& bán.

Nh&ng món quà h& dành cho tôi cũng ch&ng sang tr&ng lên chút nào. V&n chu&i, d&a, &i, m&ng c&u chín trong v&&n nhà, h& dúm vào túi xách khi tôi xu&ng b&n. Có ông c& còn t&ng tôi m&t m&t th&t mù u, tôi đem v& qu&ng vào m&t góc. Sau này, nghe tin ông m&t, vì b&nh u&n v&n (mà ng&&i ta hay g&i là "phong đòn gánh"), nghe r&ng, ông đ&p ph&i m&t cây ph&ng sét. Tôi l&y định đóng vào t&&ng treo m&t th&t &y lên, không bi&t đau & đâu mà suýt r&i n&&c m&t.

Nh&ng ng&&i nhà quê, h& là ai... Nh&ng chuy&n công tác & vùng đ&t xa ngái c&a quê nhà đã giúp tôi v& l&i h& m&t chân dung khác. H& nh&c nh&n c& đ&i đ& r&i c& đ&i nghèo khó, thi&t thòi.

Tôi ng& lòng v& phía h& khi nh&n ra đ&i u đó?

Hay vì m&t b&a, tôi cay đ&ng nh&n ra mình cũng là ng&&i nhà quê, mình ch&a và không bao gi& t& b& đ&&c s& th&t đó. Ngay lúc &y, tôi b&ng nghe thêm đ&&c ai đó c&m tay d&t qua đ&&ng, mà không, m&t cái nhìn &m áp thôi, cũng đ&&c...